

Co by se za nehet věšlo...

Co vlastně zbylo? Nic. Vůbec nic. Jen nekonečné čekání a naděje, že to snad bude lepší. Ale to jsem přece věděla. Vždycky jsem věděla, že to tak dopadne.

„Tak proč jsi se s tím neshmýkla?“

„Třeba?“ Když jsem se dávala do jeho zelenomodrých očí a on mi sdílel tu zprávu, a já věděla, co čekne, nedokázala jsem zastavit slzy, které se mi draly do očí.“

„Je mi to líto.“

Jo, já vím. Ale mně vůbec. Mnohým vůbec. Protože mě život se tím mění, ne jeho. Co teď vlastně bude? Nevím. Když bych si myslela na budoucnost, nedokážu si vybavit nic, co by bylo reálné. Nevím, co nás teď bude čekat. Jediné, co vím, je, že to nebude vůbec snadné.

„Musíme to udělat. Takhle už to dít nejde. Nemůžeme ti poťď jen ublížovat. Nechci ti ublížovat.“

Sama jsem dobře věděla, že takhle to dít nejde. Ale poťď jsem doufala, že se najde nějaké řešení. Někdy jiné řešení. Jenže se nenašlo. A situace už opravdu začala být neúnosná.

„Nemusíme za mnou chodit. Nemusíme na mě ani čekat. Proste si dít řij svůj život, a jestli někoho potká, na mě se neohlížej.“

Copak to bylo tak snadné. A hlavně, mohla jsem mu to udělat, po tom všem, co jsme spolu zažili? Samozřejmě, že nemohla. I přes to, co se mezi námi stalo, jsem ho poťď milovala. A teď už jsem i věděla, že to nebyla jeho chyba. Ne tak docela. Jasně, kdyby bůval dokončil léčbu hned na poprvé, možná to mohlo dopadnout jinak, ale co. Nemohla jsem na něj přestat čekat.

Taková a podobná myšlenky a trápy rozhovorů mi zněly v hlavě celou cestu. Zaparkovala jsem auto před nemocnicí a vešla do brány. Došla jsem k pavilonu P. P jako Psychiatrie. Nebyla jsem tu poprvé, takže jsem věděla, kam mám jít, přesto se mi ale trochu klepala kolena. Tohle bylo totiž poprvé, co jsem s ním mohla mluvit.

Nejdřív jsem zašla za doktorem, který mi řekl, že už na tom není tak špatně, ale ještě nějakou chvíli potrvá, než ho budou moci pustit. Potom mě k němu zavedl.

„Ahoj, pozdravila jsem ve dveřích.“

„Ahoj, vysoukal ze sebe. V jeho tváři jsem viděla překvapení a zmatek.“

„Jak se máš? Zajímalo mě.“

„Já dobře? Nečekal jsem, že přijdeš? Řekl překvapení.“

„Ale, přece jsi nečekal, že když mi čekneš, a nechodím, že to skutečně udělám. Po tom všem, co jsme spolu prožili? Byla jsem tu už včera, ale to mě za tebou ještě nechtěli pustit.“

„Fakt? Zeptal se a bylo vidět, jak se snaží zadržet slzy.“

Přikývla jsem.

„Přijel ke mně a objal mě. Miluju tě,“ zašeptal.“

„Já tebe taky.“

Odcházela jsem z nemocnice a doufala, že se všechno obrátí k lepšímu. Ale taky jsem se bála. Stránil jsem se bála, že to nedopadne dobře.

„Já nevím, nemůžu tomu uvěřit. Proč mi to neřekl?“

„Lhal ti, neměla bys mu to už odpoutat. Po tom všem, co ti provedl.“

„Ale chce se líčit.“

„Jo, zase.“

„Ach jo, já jsem věděla, že to tak dopadne. Věděla jsem to od chvíle, co mi řekl, že už jednou v nemocnici byl.“

„Tak proč jsi se s tím neshmýkla?“

„To nejde, nejde to?“

Přesně tehle rozhovor jsem vedla se svým nejlepším kamarádem po tom, co on mi oznámil, že se chce jít znovu líčit. Bylo to asi pět let po tom, co se mi přiznal k prvnímu líčení. Do té doby jsem neměla tušení, že to může být tak zlé. Samozřejmě, že jeho špatné vzbuchy vzteku a agresivní chování kvůli plněm maličkostem mě znepokojovaly, ale nikdy jsem si nemyslela, že to může skončit až na psychiatrii. A dokonce dvakrát.

„Tentokrát to bude jiné, mám důvod se vylíčit.“

„Když by to byla pravda?“

„Věř mi, budu se snažit.“

„Myslím, že to mě cenu? Vím, že to chceš udělat?“

„Musíme to udělat. Takhle už to dít nejde. Nemůžeme ti poťď jen ublížovat. Nechci ti ublížovat.“

„Jo, asi mě pravdu, takhle to opravdu dít nejde. Ale můžeme to být dlouhá doba a já...“

„Nemusíme za mnou chodit. Nemusíme na mě ani čekat. Proste si dít řij svůj život, a jestli někoho potká, na mě se neohlížej.“

„Ne, o to vůbec nejde, miluju tě a poťď?“

„Ne, ne, ne, nečekaj to. Neslibuj to. Jestli potkáš, tak fajn, jestli ne, tak ne, ale neslibuj to. Nikdy nevíš, co přijde.“

„Ale chodit za tebou můžu?“

„Já nevím, možná rád bych. Bude to tak lepší?“

S tímto slovy před měšecem odešel do léčebny. Pochopila jsem, proč nechce, abych mu slibovala, že na něj ho potká. Jeho bůval přetelkyně tohle čekání nevydržela. A taky mu škála, jak moc ho miluje. Bylo pro něj dost těžké se s tím srovnat a proto se taky vykašlal na další terapii. Jenže teď mu zase na někoho zlelo a chtěl se změnit. Věděla jsem, že to nebude lehké ani pro jednoho z nás, ale věřila jsem, že to zvládnou.

„Je emocionálně nestabilní, jedná impulzivně, bez ohledu na následky, takže se rozčív kvůli maličkostem? Doktorův hlas ke mně dolhal jako by zděly. Nedokázala jsem ho plně vnímat.“

?A co to znamen?? Jak dlouho tu bude muset b?t?? p?eru?ila jsem jeho v?klad.
?To bohu?el znamen?, ?e tu bude muset b?t minim?ln? t?i m?s?ce, ale sp? p?l roku.? ?ekl, a kdy? vid?l, jak se sna??m zadr?et slzy, kter? se mi tla?ily do o??, dodal: ?Je mi to l?to?
P?ik?vla jsem. V?echna slova v tuto chv?li vyzn?vala pr?zdn?.
P?l roku. Docela dlouh? doba. A z t?to doby uplynul zat?m pouh? m?s?c. Chyb?l mi. Stra?n? mi chyb?l. Jen?e to jsem nev?d?la, co v?echno n?s je?t? ?ek?.
Chodila jsem za n?m pravideln? a i kdy? se m? v?dycky sna?il p?esv?dit, ?e je v?echno v po??dku a je na tom l?p, v?t?inou to stejn? kon??valo podobn?. N?co jsem ?ekla nebo ud?lala a on se na?oval. Poka?d? mi p?edhazoval, ?e ho stejn? opust?m, ?e je to jen ot?zka ?asu a m? u? to pomalu p?est?valo bavit. Sna?ila jsem se s n?m m?t trp?livost, ale st?lo m? to hodn? sil.
?M?l bych se ti omluvit, ?ekl mi, kdy? jsem za n?m zase jednou byla. M?l za sebou u? ?ty?i m?s?ce a kone?n? se zd?lo, ?e by to mohlo b?t lep???. Alespo? v m? p??tomnosti se v?t?inou dr?el.
?Nemus? se omlouvat, v?m, ?e je to t?k?.? usm?la jsem se.
?Ale jo. V?, nejhor?? pro m? je, ?e v?m, jak moc ti ubli?uju, ale prost? si nem??u pomoci. M?m pocit, ?e cel? to l??en? je k ni?emu. Copak se m??e ?lov?k ?pln? zm?nit??
?Nemus? se ?pln? m?nit, jen malinko.?
?To je fuk. Stejn? mi to p?ijde nemo?n?.?
?Ale no tak, v?dy? je to u? docela dobr?, t?i ?tvr? terapie m? za sebou. To zvl?dne??.
?Za??n?m o tom pochybovat.? povzdechl si.
?To nesm?. Jsem s tebou, bude to dobr?, uvid??.
D?vala jsem se na n?j a vid?la jsem, jak moc si nen? jist?. B?la jsem se, aby n?co neprovedl.
?Ty jsi to nejlep??, co m? kdy potkalo a j? nezaslou??m si t?.? za?eptal. ?Nem??u ti p?ece zni?it ?ivot.?
?Ale ty mi p?ece ?ivot neni???.? sna?ila jsem se.
?Ale jo. M?la by sis naj?t n?koho norm?ln?ho a na m? zapomenout. J? se s t?m n?jak srovn?m.?
?Ale ty jsi norm?ln?. A j? t? miluju. Nechci nikoho jin?ho.?
?Promi?. V?n? ti nechci ubli?ovat. Nechci t? d?l tr?pit. Promi?.? ?ekl a s t?mito slovy ode?el. M?la jsem strach. P?sobil tak d?siv? klidn?. Tohle nebyla slova vy??en? v afektu. On v?d?l p?esn?, co chce ??ct. A j? se b?la, ?e jsem p?esn? pochopila skryt? v?znam. Pro jistotu jsem rad?i za?la za doktorem a ?ekla mu o na?em rozhovoru. Ujistil m?, ?e na n?ho d? pozor.
Jen?e to se bohu?el nestalo. P?eci jen to bylo lou?en?. Pochopila jsem to spr?vn?. V?d?la jsem, pro? se mi od n?j nechce odej?t. A litovala jsem, ?e jsem doktora nep?esv?d?ovala v?c. Asi m?m slov?m nep?ikli?dal velkou v?hu, kdy? to takhle dopadlo.
Nev?m, jak je v?bec mo?n?, ?e se dostal k pr?k?m - mo?n? mu je n?kdo p?inesl, mo?n? je sehnal n?kdo z pacient? - ale faktem z?st?valo, ?e se pokusil otr?vit. A i kdy? se mu to nepoda?ilo, byl v bezv?dom?. A nad?je, ?e by se probral ka?d?m dnem klesaly?
St?li jsme p?ed t?k?m rozhodnut?m. I kdy? toto rozhodnut? le?elo z velk? ??sti na jeho rodi??ch, tak? se m? t?kalo. ?lo o to vzd?t se ve?ker?ch nad?j? a ??ct, ?e je konec. Nechat ho odpojit od p??stroj?. A p?esto, ?e tato volba byla velice t?k?, bylo n?m jasn?, ?e je nevyhnuteln?. Av?ak je t?k? nechat n?koho zem??t. I kdy? u? sv?m zp?sobem mrtv? je? Po ?esti m?s?c?ch v k?matu byl konec. Definitivn?.
Kdy? jsem si p?ed ?asem pokl?dala ot?zku, co vlastn? zbylo, nev?d?la jsem, ?e to m??e b?t je?t? hor???. Tenkr?t jsem si myslela, ?e nezbylo v?bec nic. Jen?e to nebylo je?t? tak hrozn?, po??d zb?vala alespo? nad?je. Ale te?, te? u? opravdu nezbylo nic, ani co by se za nehet ve?lo...